

AINOA MAHDOLLISUUS
“Jumalallisen totuuden mukaan ei yksikään sielu tule pyhitetyksi eikä oikealle tielle saatetuksi oman vaivannäkönsä, oman työnsä, hyvien aikomustensa, jumalisten harjoitusten, kamppailemisen ja ahkeroinnin avulla, sillä jos kerran meidän on parantuminen, niin hänen haavojensa kautta me tulemme parannetuiksi.”

Niilo Wiklund: *“Suuri, mutta armoitettu syntinen”*, WSOY 1938.

**VASTAKOHTAISUUDET —
LAKI JA ARMO**

“Lain alla lammas kuolee paimenen käden kautta, armon taloudenhoidossa Paimen kuolee lammasten puolesta.

Raamattu esittää lain ja armon kaikkialla toisilleen täysin vastakkaisina.

Niiden toisiinsa sekoittaminen, mikä on hyvin yleistä nykypäivien julistuksessa, pilaa kummankin, sillä silloin laki menettää hirmuisuutensa ja armo kadottaa vapautensa.”

C.I. Scofield: *“Totuuden sanan oikea jakaminen”*, Ev.lut. Sisälähetyssäätiö 1961.

**IHMISEN LUONNOLLINEN
USKONNOLLISUUS**

“Ihmisen luonnollinen uskonnollisuus on johdonmukaista: tehdystä työstä saat sovitun palkan, rikoksesta saat määrätyn rangaistuksen. Mutta elämä Jumalalle uskon kautta ei tyydytä ajatteluaamme. Sitä miet-

tiessään ja kuvatessaan Paavali joutuikin käyttämään hyvin outoja sanayhdistelmiä: ‘Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa’.”

Per-Olof Malk: *“Armo riittää”*, Suomen Raamattuopiston Kustannus Oy 1987.

TIETO JA TOTUUS

“Me nykyajan kristityt väheksymme valitettavan usein älyllistä tietoa totuudesta ja jopa itse kristinuskon opillista sisältöä. Korostamme ns. ‘sydämen tietoa’, jota saamme kokemuksien avulla. Tällöin kuitenkin painotamme tunnetilaa enemmän kuin asemaa, jonka Jumala on meille valmistanut. Se taas on vastoin Jumalan Raamatussa antamaa ilmoitusta. Terve ja kestävä hengellinen kokemus voi pohjautua ainoastaan totuuteen.”

Miles J. Stanford: *“Täytetyn työn varassa”*, Karas-Sana Oy 1979.

PAIMENEN TUTTU ÄÄNI

“Yhteys on vuorovaikutusta, mutta ei tietenkään silti edellytä meteliä. Kun Jeesus sanoo omistaan: ‘He kuulevat minun ääneni’, kysymys on paljon enemmän kuin värähtelevästä ilmapatsaasta. Jeesuksen omat kuulevat hänen viestinsä ja ymmärtävät sen; tämän he voivat kuulla ja usein kuulevatkin, hiljaisuudessa.”

Leena Huima: *“Jumala peilissä”*, Karas-Sana 1989.

Olemmeko mekin lumotut?

“Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyensä haalivat itselleen opettajia...” (2. Tim. 4:3).

Paavali oli julistanut galatalaisille yksinkertaisen evankeliumin ja kuvannut heidän silmiensä eteen heidän tähtensä ristiinnaulitun Kristuksen ja he olivat ottaneet lapsenomaisesti vastaan tämän Jumalan evankeliumin.

Kohta tämän jälkeen heidän keskuuteensa tuli hämmentäjiä, jotka selittivät heille, että heiltä *puuttui jotain* hyvin oleellista, josta Paavali ei ollut heille mitään maininnut. Hämmentäjien mukaan heidän tuli jättää jo taakseen tuo lapsenomaisuus ja tehdä “täyttä totta” pelastuksensa asiassa. Paavalin opettama tie oli heidän mielestään liian helppo ja liian yksinkertainen.

Hämmentäjien “evankeliumi” oli kuitenkin ihmistekoista ja kaikesta näennäisestä “hengellisyydestään” huolimatta se oli *täydellinen vastakohta* sille *armon evankeliumille*, jota Paavali julisti. Ihminen “hengellisine” tekoineen tuli kaiken *keskukseksi*. Siksi Paavali oli aivan suunniltaan kirjoittaessaan heille: “Oi te älyttömät galatalaiset, kuka on lumonnut teidät...”

Galatalaiskirjeen sanoma on tänään ajankohtaisempi kuin ehkä koskaan aiemmin. Siksi nytkin tarvittaisiin

niitä, jotka olisivat suunniltaan puhtaan evankeliumin puolesta (2. Kor. 5:13).

Miksi näin? Evankeliumiahan julistetaan kaikkialla enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Mistä nyt siis tämä ahdinko ja huoli?

Huoli tulee siitä, että evankeliumi ei saa olla sitä mitä se on.

Evankeliumia ei voida ymmärtää oikein ilman lain ymmärtämistä. Jumalan laki on täydellinen ja vaatii ihmiseltä täydellisyyttä (Matt. 5:48). Evankeliumi puolestaan on hyvä uutinen siitä, että Jumalan armo on myös täydellinen. On siis olemassa täydellinen laki ja täydellinen armo.

Nyt lähes kaikkialla kristikunnassa on vallalla vesitetty laki ja vesitetty armo. Kumpaakaan ei ymmärretä. Kaikki on tehty suhteelliseksi. Tämä ilmenee siten, että Jumalalle olisi annettava jotain ihmisestä itsestään lähtevää, että Jumala hänet hyväksyisi ja että ihminen näin pääsisi Jumalan “läsnäoloon”.

Nämä vaadittavat asiat näyttävät hyvin hengellisiltä. Varsinkin tänä aikana korostetaan ylistystä “avaime-na” korkeamman hengellisyyden tasolle ja menetelmänä Jumalan kohtaamiseksi. Jonain aikakautena

tällainen avain on rukous, raamatunlukeminen, paasto, palvelu tai jokin muu itsessään hyvä asia.

Meidän tekemme — olkoot sitten kuinka hengellisiä tahansa — ovat kuitenkin *vastakohtia* ilmaiselle ja ansiottomalle Jumalan armolle. Jumala on armollinen meille *ainoastaan ristiinnaulitun Jeesuksen loppuunsaoritetun lunastustyön perusteella*. Siinä on pelastuksemme kulmakivi ja perusta ja sitä ei voida siirtää meihin. Pelastus tulee *ulkopuoleltamme*. Tältä perustalta syntyy myös oikea kristittyjen yhteys ja ilman tätä perustaa todellista kristittyjen yhteyttä ei synny.

Kaikki senkaltainen opetus, että pelastus on *vastikkeellista*, on harhoppia julistipa sitä kuinka arvostettu julistaja tahansa. Vaikka enkeli taivaasta julistaisi tällaista oppia, hän joutuisi kirotuksi (Gal. 1:8,9). Näin *oleellisesta erosta* on siis kysymys.

- - -

Edellisen suhteen useat kristityn nimeä kantavat ovat samaa mieltä. On kuitenkin paljon niitä, jotka siirtävät vastikkeellisuuden *uskonelämään*. He opettavat, että saat Jumalan siunauksen vastikkeeksi kuuliaisuudestasi ja näitä *kuuliaisuuden askeleita* onkin julistajilla varastossaan erilaisia valikoimia.

Armo siis rajataan vain uskoontuloon, mutta sitten astuvat kuvaan “hengellisen elämän lait” (hienempi ilmaisu lainalaisuudelle). Ihminen

tekemisineen on jälleen kaiken keskuksena eikä Golgatalla tapahtunut sovitus, jota ei nähdä enää keskipisteenä vaan ainoastaan kerran tapahtuneena *historiallisena* asiana. Näin uskovat johdetaan elämään armon *vaikutuksista* — ei enää yksin armosta. Siksi monet ahdistuvat ja näännyvät matkalla.

- - -

Nämä opetukset leviävät kulovalkean tavoin eikä kukaan näytä asettavan niille esteitä. Varoittajan tehtävä on kuitenkin aina ollut epäkiitollista vastavirtaan kulkemista.

Toinen evankeliumi on houkuttelevampaa, voihan siinä ihminen saada jopa kunnioitetun ja ihaillun asemankin, kunhan riittävästi “panostaa” hengelliseen elämäänsä.

Kuinka vähäiseksi kerskaus itsestämme jääkään, jos perustamme kaiken — sekä pelastuksemme, että vaelluksemmekin — ainoastaan Hänen armoonsa.

Paavalikin joutui jopa ystäviensä hylkäämäksi, sillä niin vastakkainen hänen oppinsa oli ihmisluonnolle.

Joudummeko mekin muiden hylkäämäksi, jos asetamme kaiken toivomme yksinomaan Jumalan armon evankeliumiin?

Se on hyvinkin mahdollista.

“Sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut” (Gal. 2:21).

Paavo Lievonen

Fariseus ja publikaani temppelissä

– väärin ymmärretty kertomus

Per-Olof Malk

Tämän kertomuksen ongelmana on se, että se on liian tuttu meille. Me osaamme sen miltei ulkoa. Raamatun kertomusten tuleminen tutuksi on tietysti hyvä asia. Mutta raamatunkohtien tuleminen tutuksi voi myös vaikuttaa meihin niin, ettemme enää kiinnitä niihin huomiota. Niistä voi alkaa ajatella: “Tuon minä olen jo kuullut monta kertaa. — Tuon minä jo tiedän. Tuosta minä en enää saa mitään uutta”. Samoin käy tuttujen virsien kanssa. Moni huomaa kirkossa kesken virren veisuun, ettei hän ole ajatellut virren sisältöä lainkaan, vaan on laulanut muiden mukana ja ehkä ajatellut jotakin aivan muuta.

Mitä nyt tulee Jeesuksen kertomukseen fariseuksesta ja publikaanista, se on niin tuttu, että osaamme heti asettua publikaanin paikalle. Me samaistumme publikaaniin siksi, että kertomus on tuttu ja me tiedämme etukäteen, mitä Jeesus sanoi publikaanista kertomuksen lopussa. Monikaan ei samaistu publikaaniin sen perusteella, minkälainen hän oli, ei liioin hänen elämänsä eikä hänen huonon maineeseensa. Me samaistumme

publikaaniin niiden sanojen tähden, jotka Herra hänestä lausui kertomuksen lopussa. Haluaisimme, että Herra sanoisi meistäkin ja meille aivan saman asian kuin hän sanoi publikaanista.

Jeesuksen sanojen lisäksi on toinenkin syy, miksi useimmat eivät samaistu fariseukseen vaan publikaaniin. Laajasti ja kauan on fariseuksista opetettu hyvin kielteisesti. Minä opin tämän kielteisen asenteen jo lapsuudessani. Sana fariseus ja farisealaisuus ovat yleisessä kielenkäytössä erittäin negatiivisesti ladattuja sanoja.

Tällainen opetus ja käsitys ei kuitenkaan tee oikeutta fariseuksille — kaukana siitä. Jos me rakastamme totuutta salatuimpaan saakka, meidän on kestävä myös totuus fariseuksista, vaikka joutuisimme arvioimaan käsityksemme heistä uudelleen. Asia on Jeesuksen kertomuksen oikean ymmärtämisen kannalta oleellinen ja siksi me etenemme nyt tällä kohtaa syvemmälle kuin mitä tavallisesti tehdään.

Kielteinen käsityksemme fariseuksista, heidän leimaamisensa esimerkik-

si ulkokultaisiksi ja epäaidoiksi, on mahdollista vain siten, että kristityt ovat historiansa aikana avoimesti ja huolettomasti rikkoneet Jumalan 8. käskyä, jossa Herra sanoo: “Älä sano vääriä todistusta lähimmäisestäsä.” Harvoista ihmisryhmistä kristityt ovat lausuneet yhtä paljon vääriä todistuksia kuin fariseuksista. Heistä on kirkkohistorian aikana tullut ikään kuin hylkiöjoukko, josta voi sanoa lähes mitä tahansa riippumatta siitä, onko sanottu totta vai ei. Meidänkin päivinämmä heistä voidaan kirjoittaa ja sanoa vapaasti mitä tahansa pahaa, vaikkei se olisi totta. Kaikki menee täydestä. Fariseuksia saa lyödä, polkea ja arvostella perusteettomasti eikä kukaan välitä siitä.

Siksi menemme tässä syvemmälle jotta varmistaisimme, että meillä on oikeat tiedot siitä, keitä fariseukset todellisuudessa olivat? He olivat juutalaisia, jotka ajanlaskumme alussa kuuluivat Israelissa jo pitkään vaikuttaneeseen hengelliseen hurskausliikkeeseen. Liike pyrki juutalaisuuden hengelliseen uudistamiseen. Tällä uudistusliikkeellä oli ajanlaskumme alussa jo paljon kannattajia. Se oli alkanut noin 150 vuotta e.Kr. pienestä ryhmästä hartaita juutalaisia, jotka kokivat, että juutalaisuus oli hengellisesti heikentynyt. He tahtoivat aloittaa uudistuksen juutalaisuudessa ja tekivät sen niin, että aloittivat sen itsestään, omasta hengellisestä elämästään. Tämä ilmeni niin, että he alkoivat luopua pinnallisesta ja ulkonaisesta juutalaisuudesta. He halusivat aivan arjessa-

kin vilpittömästi noudattaa Jumalan tahtoa ja käskyjä. Voidaan sanoa, että Jeesus oli monessa suhteessa lähellä fariseusten ihanteita. Hänkin ajoi hengellistä uudistusta juutalaisuudessa ja hänkin tahtoi olla Jumalan sanalle kuuliainen ja noudattaa Jumalan käskyjä aivan niin kuin fariseusten hurskausliikkeen jäsenet.

Fariseuksilla oli siis aito pyrkimys panna Jumalan tahto oman tahdon edelle kaikissa elämänsä asioissa. Voidakseen toteuttaa Jumalan tahtoa mahdollisimman tarkasti, he tutkivat paljon Jumalan sanaa löytääkseen sieltä Jumalan tahdon. He myös muodostivat keskenään toveriliittoja, joiden jäsenet valvoivat toisiaan ja auttoivat sielunhoidollisesti toisiaan ja tukivat toisiaan Jumalan käskyjen noudattamisessa.

Fariseusten toveriliitoissa toteutui paljon siitä, mistä heprealaiskirjeen kirjoittaja muistuttaa kristittyjä: “Rohkaiskaa toinen toistanne joka päivä, niin kauan kuin tuo sana ‘tänä päivänä’ on voimassa, ettei kukaan teistä lankeaisi...” Hepr. 3:13 Ja toisessa paikassa: Pitäkää huolta toinen toisestanne ja kannustakaamme toisiamme...” Hepr. 10:24. Tällaiset kehotukset ja tällaisten kehotusten mukaan eläminen oli tuttua fariseuksille.

Koska näiden hurskaiden juutalaisten elämä oli muiden juutalaisten arvon mukaan hyvin tarkoin Jumalan tahdon mukaista, hurskausliikkeen jäseniä alettiin liikkeen alkuvaiheessa kutsua “vanhurskaiksi”. Myöhemmin heitä

alettiin kutsua myös “kansasta eristetyiksi” eli pyhiksi, koska he koettivat säilyttää puhtautensa myös välttämällä kanssakäymistä syntisten ihmisten kanssa. Näitä “pyhiä” eli “fariseuksia” pidettiin Israelissa suuressa kunniaassa ja arvossa.

Tämä on ytimeltään se, mitä fariseuksista voi sanoa. Heidän elämänsä oli paljon lähempänä Jumalan tahtoa kuin muiden juutalaisten elämä Jeesuksen aikana. Nykyaikana samanhenkisiä ihmisiä löytynee varmaan erityisesti sieltä, missä Jumalan sanaa tutkitaan paljon ja missä halutaan kilvoitella ja elää Jumalan tahdon mukaan. Aivan liian vähän on puhuttu ja kirjoitettu siitä, että fariseukset todellisuudessa pyrkivät hengellisen elämän uudistamiseen juutalaisuudessa. He olivat juutalaisten hurskaiden parhaimmista.

Yksi tämän hurskausliikkeen jäsenistä siis tuli Jeesuksen kertomuksen mukaan temppeliin rukoilemaan. Koska hän oli fariseus, hänkin oli epäilemättä edistynyt juutalaisessa hurskaudessaan yhtä pitkälle kuin Saulus tarsolainen, joka kirjoitti myöhemmin itsestään: “Olen syntyperäinen israelilainen, heprealainen heprealaisista vanhemmista. Lain noudattajana olin fariseus, lakiin perustuva vanhurskauteni

oli moitteeton”, Fil. 3:5-6.

Ei ole mikään ihme, että Jeesus kertoo miehen tulleen temppeliin ylistämään ja kiittämään. Tämä on itse asiassa ensimmäinen asia, minkä Jeesus hänestä sanoi: “Fariseus kiitti Jumalaa.” Hänellä oli sellainen olo, mikä Jumalaan uskovilla ihmisillä on, kun he tietävät asioittensa olevan kunnossa Jumalan kanssa.

Fariseuksen kiitosaiheet ovat suu-

Luuk. 18:10-14

10. “Kaksi miestä meni temppeliin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, toinen publikaani, 11. Fariseus asettui paikalleen seisomaan ja rukoili itsekseen: ‘Jumala, minä kiitan sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani. 12. Minä paastoan kahdesti viikossa ja maksan kymmenykset kaikesta, siitäkkin mitä ostan.’ 13. Publikaani seisoi taempana. Hän ei tohtinut edes kohottaa katsettaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: ‘Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!’ 14. ‘Minä sanon teille: hän lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei. Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan.’”

renmoiset. Ne paljastavat meille sen, millaisia fariseukset yleensäkin olivat. Ja pidetään myös mielessä, että Jeesus ei kertomuksessa pane fariseuksen suuhun liioittelevia sanoja, vaan sellaisia,

joita kuka tahansa kunnan fariseus todella käytti. Fariseus totesi itsestään, ettei hän ollut syntinen ihminen niin kuin maailman ihmiset ovat. Kuinka hän olisi voinut ollakaan, jos hän oli Saulus tarsolaisen kaltainen fariseus, joka oli omistanut elämänsä Jumalan sanan tutkimiseen ja sen noudattamiseen. Mies oli varmaan Sauluksen tavoin ”lakiin perustuvan vanhurskauden suhteen moitteeton”. Erikseen hän kiit-

jopa ylitti sen. Niin kuin monet fariseukset tuona aikana niin tämäkin fariseus teki monissa asioissa enemmän kuin laki edellytti. Laki vaati yhtä paastopäivää viikossa, fariseus sanoi Jumalalle paastoavansa kaksi kertaa viikossa. Kymmenysten suhteen fariseus myös ylitti sen, mitä laissa vaadittiin. Laki vaati, että ihmisen tuli antaa kymmenykset tuloistaan, mutta tämä fariseus — kuten monet muutkin — antoi kymmenykset myös ostoistaan.

ti Jumalaa siitä, ettei hän ollut mikään rosvo, huijari, huorintekijä tai vaikkapa publikaani.

Eikä siinä kaikki. Myös se, mitä hän elämässään teki, täytti Jumalan tahdon,

suuteen vaarallisen harhaopin. Tästä kehittyi se jyrkkä ristiriita, minkä me näemme UT:ssa Jeesuksen ja farisealaisen hengellisen liikkeen välillä.

Pydähdytään tähän taas hetkeksi ja

edetään syvemmälle. Oleellinen kysymys on: Miksi Jeesus ei antanut arvoa fariseusten hurskaalle pyhälle elämälle? Vastaus löytyy mm. Joh. 5:39-40. Siinä on tallennettu Jeesuksen opetus, joka auttaa meitä ymmärtämään sitä ristiriitaa, mikä vallitsi hänen ja fariseusten — ja heidän lisäksi myös kirjanoppineiden välillä. Herra sanoi: “Te kyllä tutkotte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän — ja neidän juuri todistavat minusta. Mutta te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän”.

Tämä on hyvin merkittävä kohta. Jumalan sanaan luottava ja Jumalan sanaa lukeva ja tutkiva ihminen ei Jeesuksen mukaan ilman muuta löydä Raamatusta pääasiaa. Jos me sanomme hätäintyneelle ihmiselle sielunhoidossa tai etsivälle ihmiselle keskustelussa: “Lue Raamattua”, me teemme oikein. Mutta samalla meidän on ymmärrettävä, ettei Raamatun lukeminen ja sen osaaminen ole tae mistään. Ellei ihminen löydä Raamatusta Kristusta ja toteaa, että juuri Kristusta hän tarvitsee nyt ja aina, Raamatun lukeminen ja osaaminen menee hukkaan.

Tästä on hyvä esimerkki Apt. 8 luvussa. Siinä Luukas kertoo Filippoksesta, joka tapasi etiopialaisen hoviherran kotimatallaan Jerusalemissa. Filippos kuuli hoviherran lukevan Raamattua ja sanoi hänelle: “Sinä kyllä luet, mutta mahdatko ymmärtää?” Mies vastasi: ‘Kuinka ymmärtäisin, kun kukaan ei minua neuvo.’ Hän pyysi Filipposta

nousemaan vaunuihin ja istumaan vierellään. Kohta, jota hän kirjasta luki, oli tämä: — Niin kuin lammas hänet vietiin teuraaksi, niin kuin karitsa, joka on ääneti keritsijänsä edessä, ei hänkään suutansa avannut. Kun hänet alennettiin, hänen tuomionsa otettiin pois. Kuka voi laskea hänen jälkeläistensä määrän? Hänen elämänsä otetaan pois maan päältä. — Hoviherra sanoi Filippokselle: ‘Voisitko sanoa, kenestä profeetta puhuu, itsestäänkö vai jostakin toisesta?’ Filippos rupesi puhumaan, aloitti tuosta kirjoitusten kohdasta ja julisti miehelle evankeliumia Jeesuksesta”, Apt. 8:30-35.

Tämä meidän on tärkeä pitää mielessä. Raamatun sanoma ei välttämättä avaudu helposti. Fariseukset ja kirjanoppineet aivan erityisesti lukivat Raamattua Jeesuksen aikana enemmän kuin useimmat suomalaiset kristityt tekevät, heistähän monet osasivat jopa ulkoa osia Raamatusta. Mutta Jeesusta, joka oli heidän keskellään, he eivät Raamatusta löytäneet — niin kuin ei hoviherrakaan Jeesusta ja hänen evankeliumiaan löytänyt.

Juutalaisten suhde Raamattuun oli Hillelin tiivistämänä tällainen: “Mitä enemmän lain opiskelua, sitä enemmän elämää. Ja jos ihminen saa haltuunsa lain sanat, hän saa haltuunsa tulevan maailman elämän”. Tämä oli temppeleissä rukoilleen fariseuksenkin ongelma. Hän tiesi onnistuneensa välttämään syntiä ja tiesi noudattaneensa Jumalan tahtoa, hän tiesi tehneensä jopa enemmän

hyvää kuin mitä laki vaati. Ja tästä kaikesta hyvästä hän kiitti Jumalaa.

Jeesus puolestaan kumosi tämän perijuutalaisen hengellisen ajatuskulun. Raamatun tutkiminen, sen hyvä osaaminen tai jopa sen tunnontarkka noudattaminen eivät anna ihmiselle iankaikkista elämää. Ainoastaan se, joka löytää Raamatusta Jumalan ilmoituksen oleellisen sisällön ja varsinaisen tarkoituksen, Jeesuksen, voi pelastua. Ehdottomana ja muuttumattomana totuuden pylväikkönä seisovat kaikkina aikakausina kaikille ihmisille Jeesuksen sanat: “Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani”, Joh. 14:6. Voiko kenellekään tapahtua mitään traagisempaa kuin että hän opiskelee ja osaa Raamatun sanan ja elää sen mukaan, mutta ei näe sen pääsanomaa Kristusta ja kulkee siksi Herran ohitse?

Jeesus on Raamatun oleellinen sisältö ja varsinainen tarkoitus. Joka ei häntä löydä tai joka jättää hänet syrjään sen jälkeen kun on hänet löytänyt, kadottaa tien, kadottaa totuuden ja kadottaa iankaikkisen elämän.

Paavali oli omakohtaisesti havainnut, että VT ei antanut iankaikkista elämää. Hän kirjoitti: “Käsky (laki), jonka oli määrä antaa elämä, tuottikin minulle kuoleman”, Room. 7:10. Hän oli tutkinut VT:ia ja löytänyt sieltä lain, joka ei antanutkaan elämää. — Paavali pohdii myös kysymystä lain ja evankeliumin suhteesta ja totesi siitä mm: “Jos olisi annettu laki, joka pystyy tekemään elä-

väksi, silloin vanhurskaus todella perustuisi lain noudattamiseen”, Gal:3:21. — Maailman Jumala-vastaisuus perustuu sen kuviteltuun turvallisuuteen, joka saavuttaa korkeimman muotonsa uskonnossa, joka juutalaisten kohdalla nautui Raamatun mukaiseen elämään, lain noudattamiseen, eikä Häneen, josta kirjoitukset todistavat.

“Ette tahdo tulla minun luokseni” on riipaisevinta, mitä Jumalaa ja pelastusta etsiville, vilpittömästi vaivaa näkeville, Raamattunsa osaaville Jumalaan uskoville ja Jumalaa etsiville voidaan sanoa. Oli joku asia miten hyvä ja raamatullinen tahansa, jos se asia ei ole Kristus, se antaa vain näennäisen ja ajallisen kiitosaiheen ja toivon ja turvan. Mutta se ei anna mitään viimeisenä päivänä, sillä silloin joka ikisen ihmisen ainoa toivo on yksin ja ainoastaan Herramme Jeesus Kristus.

Emme rohkene ja voi sanoa seuraavaa asiaa ääneen, tuskin tunnustamme uskovammekkaan siihen, mutta asiallisesti ottaen arkikristillisyydessä hurskaat fariseukset ovat suurenmoisia esikuvia monille, jotka vilpittömin mielin haluavat elää Jumalan tahdon mukaisena elämää. Näin sitten syntyy se ristiriita, minkä Jeesuksen kertomus aiheuttaa, kun sitä tarkemmin tutkii. Samalla kun me haluaisimme elää hyvää elämää ja miellyttää Jumalaa ja kiittää häntä hänen lahjoistaan, me haluaisimme, että Jeesus sanoisi myös meille ne autuaalliset sanat, jotka hän lausui publikaille temppelissä — ja monille muille

publikaaneille ja syntisille muissa yhteyksissä UT:n mukaan. Me haluaisimme kuulla sen, mitä Jeesus sanoi publikaanista, vaikka me emme haluaisi olla publikaanien kaltaisia.

Ehkä huomaamatta me haluamme molemmista miehistä ”parhaan osan”. Haluamme olla kuin kiitollinen fariseus, joka oli ollut kuuliainen ja onnistunut elämään hyvin Jumalan edessä. Mutta me haluamme myös, että Jeesus puhuttelisi meitä rohkaisevasti ja sanoisi meistä sen, minkä hän sanoi publikaanista, jonka elämä ei ollut onnistunut.

Rukoilevien miesten sekoittamisen sijasta meidän tulisi tutkia itseämme ja etsiä oma paikkamme temppelissä. Se ei ole helppoa. Tarvitsemme apua niin kuin etiopialainen hoviherra tarvitsi Raamatun sanan avautumiseksi. Kun Jumalan lähettämä Pyhä Henki tulee, hän avaa meille Kirjoitukset ja kirkastaa meille, olemmeko Jumalan silmissä fariseusten kaltaisia kuuliaisia ja tottelevaisia ihmisiä, jotka koemme itsemme muita paremmiksi — vai olemmeko Jumalan silmissä publikaanin kaltaisia ihmisiä, jotka rikkovat elämässään Jumalan tahtoa ja jotka siksi ovat jatkuvasti Jeesuksen armon saamisen tarpeessa.

Jumalan valinta Jeesuksen kuvaamisen kahden temppelissä rukoilleen miehen välillä perustuu siihen, että Jumala on sellainen kuin hän on. Maailmassa ei ole monia asioita, jotka olisivat tärkeämpiä kuin Jumalan oikea tunteminen.

Avain Jumalan valintaan fariseuksen ja publikaanin välillä perustuu siihen, että Jumala on Luoja ja kaiken luomansa ylläpitäjä. Jumalan ainutlaatuisen ominaisuus on kyky luoda tyhjää, saada olemaan jotakin siellä, missä ei mitään ole. Samalla tavalla hän ylläpitää tyhjää luomaansa, sillä mikään hänen luomansa ei pysy ilman häntä vaan on kaiken aikaa riippuvainen hänestä. Kun hän lahjoittaa ihmisille hengellisen elämän, hän ei ensin etsi sellaisia, jotka jotakin ovat, voidakseen tehdä heistä jotakin vielä parempaa. Ei, vaan kun hän lahjoittaa hengellisen elämän, hän etsii sellaisia, jotka eivät ole mitään. Jeesus puhui siitä, että hän ei ollut tullut etsimään vanhurskaita, vaan syntisiä. Tämän mukaisesti valinta tapahtui temppelissäkin noiden kahden uskovan ja rukoilevan juutalaisen ihmisen kohdalla.

Jeesuksen kertomusta ei voi ymmärtää oikein ellei käsitä, että jokainen ihminen on joko fariseuksen tai publikaanin kaltainen. Kukaan ei voi olla molempia yhtäaikaan — yhtä vähän kuin kukaan voi kulkea kahta tietä yhtäaikaan. Olkaamme rehellisiä Jumalan edessä. Me joko tunnistamme itsessämme tuon fariseuksen kuuliaisen ja tottelevaisen mielen, paremmuuden tunteen ja kiitollisuuden — tai sitten me tunnistamme itsessämme tottelemattomuuden, läpikotaisen kelvottomuuden, huonouden tunteen ja armon kaipuun, jollaiset asiat olivat publikaanin mielessä. □

Jumalan armo

— ei laastaria, vaan leikkaus

“Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani” (1.Kor. 15:10).

Jotta aihetta, Jumalan armo, voisi mitenkään ryhtyä käsittelemään on puhuttava lyhyesti ensiksi Jumalasta ja Jumala-kuvasta sekä synnistä. Näitä en tässä käsittele muuten kuin mainiten, että Jumala on Pyhä ja että Hän on Majesteetti, hän on myös kiiivas Jumala ja olemukseltaan sellainen, että mitään epäpyhää ei pääse Hänen valtakuntaansa, kuten Ilm. 21:27 meille kertoo. Jumalan pyhyys tulee esille hänen laissaan ja laki edellyttää sen pitämistä — ei ainoastaan joissakin kohdin, vaan kaikilta osin. Jaak. 2:10.

Jeesus ja laki

Vuorisaarnassa Jeesus selittää lakia siten, että lain ulkoinen noudattaminen ei riitä, vaan vieläpä vaikuttimiemme on oltava oikeat. Jee-

sus laittaa “riman” vielä korkeammalle kuin kirjanoppineet ja fariseukset (Matt. 5:20). Hänen opetusensa huipentuu täydellisyyden vaatimukseen: “...Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on”, (Matt. 5:48). Kuinka siis selviämme tästä täydellisyyden vaatimuksesta?

Läpi Raamatun kulkee ajatus siitä, että Jumala on kiiivas Jumala, mutta myös armahtavainen. Ihmisymmäryksellä ajateltuna nämä vaikuttavat toisensa pois sulkevilta.

Jumalan tiet

Mutta Herran tiet eivät ole meidän teitämme. Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat. Siksi hän näki hyväksi lähettää meille Vapahtajan. Siksi tämä Vapahtaja vuodatti verensä Golgatalla sinun edestäsi ja minun edestäni. Siksi Jumala kutsuu vielä tänäänkin ihmistä armovaltakuntaansa. Sydämen usko tähän Jeesukseen ja hänen suorittamaansa sovitukseen luetaan syntiselle vanhurskaudeksi, Room 4:5. Meidän puutteellisuus-

temme ja rikkomuksemme säilytettiin Kristuksen kannettavaksi. Niille, jotka ovat Kristuksessa, ei ole kadotustuomiota, Room. 8:1. Tämä on armoa!

Jumala itse otti riskin

Armo on pelastuksemme perustus. Se on ansaitsematonta. Itse Jumala on ottanut sen riskin, että Hän pelastaa ihmisen ainoastaan armosta. Tämän riskin hän on ottanut huolimatta siitä, että ihminen ottaa tuon armon vastaan ilman, että se suuremmin motivoi häntä kiittolisuuteen ja Jumalan palvelemiseen.

Vaikka armon vastaanottaminen on suurinta, mitä ihminen tässä ajassa voi vastaanottaa, se on kuitenkin nöyryyttävää ihmiselle, joka on tottunut määräämään itse elämästään. Oman kunnian tähden ihminen tahtoo edes vähäsen olla osallisena tuon armotyön toteutumisessa. Ihmisen ylpeälle luonnolle on vastenmielistä ja jopa häpeällistä ottaa vastaan jotain ilman vastiketta. Kuitenkin tämä vastikkeettomuus erottaa kristinuskon kaikista maailman uskonnoista. Uskontohan on sitä, mitä ihminen tekee “Jumalan hyväksi”. Evankeliumi on sanoma siitä, mitä Jumala on tehnyt ihmisen hyväksi.

Monet ajattelevat, että pelastus on armoa, mutta että pelastuksen saatuaan ihmisen on tehtävä tätä ja tuota, muuten menettää sen, mitä on

lahjaksi saanut — armon. Kyllä Raamatusta löytyy tälle ajatukselle tukea, jos asioita ei katsota kokonaisuutena.

Vääristynyt kuva Jumalasta

Millaiseksi sanoisimme upporkasta ihmistä, joka sirotteli suuria rikkauksiaan hölläkätisesti sinne ja tänne ja sitten velvoittaisi nuo lahjan vastaanottajat palvelemaan häntä elinikäisesti? Varmaan sanoisimme häntä kieroksi tyranniksi.

Tällaiseksi kuvittelemme kuitenkin Jumalan! Armon evankeliumin väärinymmärtäminen on kohtalokasta. Se lienee yksi kristikunnan pahimmista ongelmista. Se näyttää myös olevan pääasiallinen syy kristikunnan yhä kiihtyvään hajaannukseen.

“Tekeekö työ vapaaksi?”

Saksalaisen keskitysleirin portilla olivat sanat: “Arbeit macht Frei” — työ tekee vapaaksi. Sama teksti kuuluisi monen uskonnollisen järjestelmän portille siitä huolimatta, että se nimittää itseään seurakunnaksi. Järjestelmä toki pysyykin pystyssä, kun se jaksaa tuota väitettä toistaa. Kokonaan eri asia on se, miten käy Jumalan tahdon toteutumiselle.

Inhimilliselle luonnolle on hyvin mieluisaa uskoa, että Jumalaa tyydyttää itsemme vaivaaminen ns.

“hengellisillä” suorituksilla.

Näin ajatellessa emme huomaa lainkaan, että olemme tekemässä Jumalasta armottoman orjapiiskurin. Emme voi lainkaan ymmärtää sitä, että Jumala itse vaikuttaisi meissä tahtomista ja tekemistä (Fil. 12:13). Kuvittelemme pyhityksen olevan sitä, että “hartiavoimin” pyrimme korkeammille hengellisen elämän tasoille.

Helposti joudumme aivan vastakkaiseen tilaan kuin mikä on evankeliumin tarkoitus. Teemme evankeliumista uuden lain. Teemme kutsusta vaatimuksen. Alamme vaatia ilmaisesta hintaa, jota ihmisellä ei koskaan ole. Lain vaatimukset tulevat armon tilalle.

Lain tehtävä

Kun laki on lopulta saanut väsyttää minut perin pohjin, armo alkaa minulle kelvata. Lain ansiosta joudun epätoivoon itseni tähden ja ainoaksi toivoni perustukseksi tulee Golgatan armonkallio. Silloin laki on tehnyt tehtävänsä, mutta aina armo-perustan hämärtyessä, se astuu uudelleen kuvaan.

Laki kohdistuu siihen, millainen minä olen ja millainen minun tulee olla Jumalaa ja lähimmäistäni kohtaan.

Evankeliumin sanoman ydin on siinä, millainen Jumala on minua kohtaan. Hän näkee minut Pojassaan

ja Hänen tähtensä olen hyväksytty.

Raamattu sanoo (1. Kor. 1:30): “Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: ‘Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra’ ”.

Hän teki sen!

Sijaisen kautta Jumala itse vaikuttaa meissä kaikkea sitä, minkä laki vaatii. “Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa” (Tiit. 2:11,12). Eikö Jeesus sanonut: “Tulkaa minun tyköni kaikki työtä tekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon”? Ja hebrealaiskirje: “Ahkeroikaamme siis päästä Hänen lepoonsa”. Jumala ei vaadi meiltä mitään, mitä Hän itse ei meissä henkensä kautta vaikuttaisi.

“Missä on siis kerskaaminen? Se on suljettu pois”(Room 3:27).

Kun tahtominen ja tekeminen ymmärretään tätä kautta niin se on juuri sitä, mihin Jumala tahtoo meitä johdattaa. Hän on valmistanut meille teot, että me niissä vaeltaisimme. Tällöin toteutuu se Jeesuksen sana, että löydätte levon sieluillenne.

Johtaako armo velttoutteen?

Jotkut pitävät arveluttavana puuha armosta niille, jotka jo ovat kristittyjä, koska heidän ajatellaan käyvän laiskoiksi. Uudessa Testamentissa puhutaan armosta n. 155 kertaa. Tästä määrästä on Paavalin osuus n. 100. Johtiko Paavalin käsitys armosta hänet velttoutteen? Tuhannesti ei!

Edelliseen perustuen on aiheellista väittää, että virheellinen käsitys Jumalan armosta johtaa velttoutteen — ei itse armo!

Jos pelastus olisi annettu ihmisen järjestettäväksi, niin se taatusti perustuisi johonkin muuhun kuin armoon. Inhimilliselle ajattelulle on täysi mysteeri, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman vain sillä perusteella, että hän uskoo Jeesukseen. Jeesusta sanottiin syntisten ystäväksi ja sitä hän todella oli. Sitä hän on myös tänään. Sille, joka kääntyy Vapahtajan puoleen, annetaan armo.

On valitettavaa, että kääntymisestä on alettu suomenkielessä käyttämään sanaa "parannus". Sehän johtaa siihen, että ihminen alkaa korjailta elämässään yhtä ja toista ja kuvittelee siten tulevansa otollisemmaksi Jumalan edessä. Asioiden korjaantuminen on kääntymisen seurausta, ei sen edellytys. Armon sanoma on hullutusta, jota mikään logiikka ei voi käsittää. Se on kuitenkin ainoa mahdollisuus, joka an-

taa ihmiselle sen elämän, joka voi tyydyttää hänen sisäisen maailmansa ja täyttää hänen tarpeensa.

Armon sanoma täyttää sen tyhjiön, jota tämän maailman ihminen yrittää täyttää jopa henkensä kaupalla erilaisilla elämyksillä ja muilla virikkeillä. Kun armon sanoma saa vallata ihmisen sydämen, "haluamisen keskuksen", niin ihmisestä tulee uusi luomus, niinkuin Raamattu sanoo. Samalla hänestä tulee monin tavoin hyödyllinen sekä Jumalalle että lähimmäisille.

Miksi armon sanoma on kadoksissa?

Siksi, että sielunvihollinen ei siitä pidä. Se tahtoo hämärtää jo ajatuksenkin ansaitsemattomasta armosta tarjoten tilalle "evangeliselta" näyttäviä korvikkeita, joissa kuitenkin ihminen itse on kaiken keskus.

Evangeliumi itsessään on Jumalan voima (Room. 1:16) ja tuo voima ei pääse esille, jos armon sanoma on peitossa. Näyttää siltä, että vihollinen on pannut likoon kaiken oveluutensa kätkeäkseen armon sanoman. Armosta elävä ihminen on sille pahin asia maailmassa, koska se ei saa tällaisesta ihmisestä mitään otetta. Siksi se ujuttaa uskoville hengelliseltä näyttäviä lain tekoja, jotka johtavat pois Jumalan armosta (Gal. 5:4). Tässä myyräntyössä se

on onnistunutkin varsin hyvin. Pääasia sille näyttää olevan, että erilaisien aktiviteettien avulla ihminen saadaan oravanpyörään, jossa kaikki riippuu ihmisestä itsestään ja hänen onnistumisestaan. Näin se vääristää Jumalan valtakunnan ihanuuden ja sen levon irvikuvaksi, joka on vastakkainen sille, miksi Jumala sen tarkoitti.

Saako lihamme mellastaa mielin määrin?

Eikö tämä oppi tee kristittyjä suruttomiksi ja välinpitämättömiksi? Eikö armosta näin tule tyyny, jonka päällä syntisen on helppo nukkua kadotukseen saakka? Näin joku ehkä vielä kysellee.

Luther vastaa tähän kysymykseen sanomalla, että omantunnon vapaus, jonka armo meille antaa, ei lainkaan koske lihaa. "Liha näet ei saa olla vapaana, vaan sen pitää jäädä hautaan, vankilaan, kuolinvuoteelle. Sen pitää olla alistuneena lain alaiseksi ja olla egyptiläisten kidutettavana. Kristillisen omantunnon taas pitää olla laista pois kuolleena, toisin sanoen vapaana laista eikä sillä saa olla kerrassaan mitään tekemistä sen kanssa. Tässä nyt on se tärkeistä tärkein ja kaikkein merkityksellisin kohta, joka on omiaan niin valtavasti lohduttamaan ahdistettuja omiatuntoja. Huomatessasi siis kauhunalaisen ja synnintunnon

murehduttaman ihmisen, niin sano: 'Sinä et tee oikeaa eroa, veljeni, sinä asetat lain omalletunnolle, vaikka se olisi pantava lihaan' ".

Kun kristitty ihminen näin oikealla tavalla soveltaa käytännössä tätä eroa omaan elämäänsä, hän on aina valmis tunnustamaan syyllisyytensä, mutta silti hän on täynnä iloa ja toivoa. Hän kokee olevansa ristiinnaulittu ja kuollut, mutta silti hän on kiitollinen iankaikkisesta elämästä, joka hänellä on Jeesuksessa, ja hän kilvoittelee pelastettuna ja armahdettuna ihmisenä pitääkseen lihansa kurissa.

Ei mitään rangaistusta

Tällainen ihminen sanoo, kuten saksalainen pastori Krummacher kirjassaan "Kärsivä Kristus":

"Minä vaikenen kun omatuntoni sanoo minut syntiseksi, sillä minä olen sellainen. Mutta jos se tahtoo minut tuomita, silloin minä puhun ja sanon: 'Jumala on suurempi kuin sinä sydämeni, suurempi Kristuksen tähden'.

Minä vaikenen kun laki sanoo, että ansaitseen kirouksen, sillä minä ansaitseen sen. Mutta jos laki tahtoo uhata, että kirous myös kohtaa minut, niin minä vastustan ja sanon: 'Kristus kärsi kirouksen'.

Minä vaikenen kun saatana muistuttaa minua synneistäni. Minä kumarran pääni ja myönnän, että

hän on oikeassa. Mutta jos hän koettaa peljättää minua tuomiolla ja helvetillä, silloin minä sanon Mikaelin kanssa: ‘Herra kukistaa sinut saatana’.

Minä vaikenen kun onnettomuus kohtaa minua ja minulle sanotaan: ‘Tämä tulee sinulle syntiesi tähden’. Mutta jos minulle sanotaan: ‘Tämä on syntiesi rangaistus’ niin silloin minä vastaan: ‘Ei suinkaan. Minulle ei ole mitään rangaistusta’.

Ja kun minä kerran astun kaikkivaltiaan tuomioistuimen eteen ja joudun hänen kasvojensa valkeuteen, silloin minä vaikenen, jos hän kysyy minulta hyveitäni, sillä sellaisia minulla ei ole.

Minä vaikenen, jos hän sanoo minulle: Sinä olet tekojesi tähden ansainnut kuoleman ja helvetin’.

Minä vaikenen tomussa, jos hän minulle sanoo, ettei minussa ole mitään, joka vapauttaa minut kadotuksesta, sillä minä tiedän, että niin on laita.

Mutta jos alkaa näyttää siltä, että rangaistustuomio todellakin kohtaa minua, niin silloin minä en enää vaikene, vaan vetoan välimieheni veren, kuuliaisuuden ja ansion nojalla, nöyrästi ja kunnioituksella mutta myös rohkeasti, Jumalan omaan vanhurskauteen, jotta se minulle aukaisisi taivaan helmiportit. Ja totisesti, sitä minulta ei kielletä.”

Paavali sanoo: “En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos

vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut”.

Sovella, ystävä, tämäkin itseesi äläkä tee mitättömäksi Jumalan armoa sinua kohtaan. Käy Herran luo epäonnistuneena tänäänkin. Ei hän sinua hylkää eikä sinua jätä.

PL

Pieni lauma

on ”ajaton” kristinuskon perusasioita ja niihin kohdistuvia uhkatekijöitä käsittelevä lukemisto ilman määrättyä ilmestymispäivää. Sitä voi tilata veloituksetta allaolevasta osoitteesta.

Julkaisu on tarkoitettu olemaan yhtenä yhdyssiteenä lähinnä niiden uskovien kesken, jotka ovat hämmentyneitä seurakuntiin tulleitten outojen ilmiöiden ja oppien johdosta.

Toivomme, että julkaisua ei tilata kenellekään ilman asianomaisen lupaa. On myös tärkeää, että ilmoitetaan, mikäli et halua jatkossa olla lehden vastaanottaja.

Vapaaehtoinen osallistuminen painatus- ja jakelukustannuksiin Juurikasvu kustannuksen tilille 529002-29342 (tilisiirtoon tällöin merkintä ”lahjoitus”). Kiitämme kaikkia tukijoitamme.

Julkaisija: Juurikasvu kustannus
Mankolantie 16 a
40200 Jyväskylä
Puh. (014) 633 334

HYVÄ PAHA musiikki

Onko mitään enää tehtävissä?

“Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettava, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa...” Fil. 4:8.

Käsitteet heittävät kuperkeikkaa

Sanotaan, että kauneus on katsojan silmässä, tässä tapauksessa paremmin korvassa. Ehkä kuitenkin pelkkä näkö- tai kuuloaisti sinänsä ei kerro sitä, mikä on kaunista. Kauneus asuu ihmisen sydämessä. Kauneuden taju on Jumalan lahja. Kun on kauneutta ja hyvyyttä, niin niille on olemassa myös vastakohtansa.

Tässä maailman ajassa käsitteet sekoittuvat. Suoranaisiksi muoti-ilmiöksi on tullut tehdä pahasta “hyvää”, rumasta “kaunista”. Erityisesti näin on käynyt taiteiden eri alueilla muutaman vuoden ja vuosikymmenen aikana. Esille tuodaan käsittämättömiä tekeleitä muka “uutena näkökulmana”. Jossakin taidenäyttelyssä kaadettiin joka päivä maitoa lattialle ja se edusti jotain erinomaista, uutta näkemystä. Paljon muitakin hullutuksia

olemme nähneet.

Ne, jotka tiedostavat asian todellisen laidan, ovat “vanhoillisia”, “ymmärtämättömiä” ja “asiantuntemattomia”. Ns. asiantuntijat kauhistelevat suureen ääneen, jos joku uskaltaa sanoa ääneen asian niinkuin se on.

Tosiasioitten havaitsemiseksi tarvitaan kuitenkin yhä niitä lapsenkaltaisia, jotka näkevät, ettei “keisarilla ole lainkaan vaatteita”.

Aito taide kärsinyt inflaation

Todellinen taide lienee sielunvihollisen vihan kohteena siksi, että se saa ihmisen ajattelemaan muutakin kuin vain tähän aikaan liittyvää.

C.S. Lewis kuvaa tätä erinomaisesti kirjassaan “Paholaisen kirjeopisto” (Kirjaneliö 1992):

“...lietsomalla Saman Vanhan kammoamista olemme äskettäin

muuttaneet esim. taiteet vaarattomammiksi meille (pimeyden voimille) kuin mitä ne ehkä koskaan ovat olleet...” ja “Muotiajattelun hyöty on siinä, että se eksyttää ihmisten huomion heidän todellisista vaaroistaan. Me ohjaamme joka sukupolven muotihuudon niitä paheita vastaan, jotka ovat sille vähemmän vaarallisia, ja panemme sen omaksumaan ne hyveet, jotka ovat lähemmin sukua sille paheelle, josta haluamme kulkutaudin. Koko juoni on siinä, että saamme heidät juoksemaan paloruiskut käsissä, kun on kysymyksessä tulva, ja pakkautumaan sille puolelle venettä, missä laita jo hipoo vettä”.

Musiikkiko neutraalia?

Erityisesti seurakuntiin on pesiynyt opetus siitä, että kaikki musiikki on neutraalia ja Jumalan luomaa. Siksi kaikki “tyylit” olisi myös hyväksyttävä. Nuotit kuten kirjaimetkin ovat neutraaleja, mutta laitettuna johonkin loogiseen järjestykseen, ne menettävät tämän neutraalisuuden. Tällöin niillä on aina joku sanoma. Mikäli musiikki olisi neutraalia, niin ei pitäisi olla mitään outoa siinä, että mummon hautajaisissa soitettaisiin “Säkkijärven polkkaa”.

Kristikunta on enemmän tai vähemmän onnistuneesti torjunut sopimatonta musiikkia, mutta viime vuosikymmeninä paineet ovat kasvaneet niin suuriksi, että padot kaikkialla

ovat murtuneet tai ainakin alkaneet murtua. Pyhän ja epäpyhän erottaminen on kadonnut tälläkin alueella.

Tosiasiasa em. opetus on johtanut ennennäkemättömään hajaannukseen seurakunnissa. Monet ihmiset ovat väsyneet eritoten siihen hakkaavaan musiikkiin, jota heidän olisi sielöllä kuunneltava. Seurakuntienkin tilaisuuksiin osallistuminen ilman kuulosuojaimia on ajoittain turvallisuusrisikki. Samasta syystä monien radiot pysyvät kiinni, vaikka meillä on nyt “kristillinen” radiokin. Radiojumalanpalveluksetkin on saastutettu rämisevällä musiikilla. Ruman ja kauniin sekoittumista musiikissa voisi verrat siihen, että esim. Rembrandt’in tau luun laitettaisiin kehykset raakalaudasta.

Vaikka tilanne onkin samanlainen lähes kaikkialla, niin ilahduttavia poikkeuksiakin vielä löytyy. Tosin kauniisti laulavat kuorot alkavat olla vain muistoissa ja vanhoilla kaseteilla. Kuitenkin jotain on tehty ja voidaan vielä tehdä. On olemassa tekniikkaa, jonka avulla yksityiset ihmiset ja pienet ryhmät voivat tehdä oma-toimisesti kaunista musiikkia ja näin pelastaa se, mitä vielä pelastettavissa on.

Kaikki eivät kuitenkaan ole antaneet periksi

Vielä löytyy ihmisiä, jotka ovat ryhtyneet toimimaan tilanteen johdos-

ta. Eräs tällainen henkilö on Kalevi Rullo Tervajoelta. Annetaanpa hänelle puheenvuoro:

Kun sisu loppui

Oletko joskus halunnut soittaa kitaraa? Minä halusin. Tein työtä mm. aseettoman asevelvollisuusajan (13 kk.) muiden uskovien kanssa. Ei onnistunut! Puomiotteet ja monet muut soinnut (akordit) tuottivat mahdottoman esteen. Aina ääni säräsi ja mutkikkaimmat soinnut eivät onnistuneet alkuunkaan. Syvä kunnioitus heräsi kitaristeja kohtaan — kateuskin. Mutta kun ei, niin ei.

Muutkaan instrumentit eivät alkaneet soida. Kahdesti aloitin pianotunnitkin. Luopua piti. Ei ollut sitä sisua, mikä eräällä isoäidillä oli. Hän opetteli pianolla hengellisten laulujen säestystä. Mutta yksi pienikin laulu piti soittaa hänen kertomansa mukaan yli 600 kertaa.

Vaatimaton alku

Hengellisen työn tekijänä tuli kuitenkin vuonna 1984 erittäin polttava tarve muodostaa vanhanajan kitarakuoro. Rukoilin ja pyysin esirukousta, että minulle jotenkin avautuisi tähän vetäjän mahdollisuus

Niin sitten menin Porin Fazerille (musiikkiliike) ja kysyin ovella, että löytyykö teiltä sellaista soitinta, jota osaa soittaa sellainenkin, joka ei osaa

soittaa mitään. Pari myyjää katseli toisiaan ja sitten taisivat katsella Harjavallan B-sairaalaankin päin kunnes toinen sanoi: “Meillähän on jossain varastossa sen ja sen myyntipalvelun sellainen japanilainen juttu”. Se haettiin ja pyyhittiin paksummasta pölystä arvelen, että tässä saattaisi olla vastaus. Kun katselin sitä ja vähän yritin ääntäkin saada, tajusin, että siinä se on! Pyysin saada vehkeen vielä kotiin tuona päivänä aikoen toden teolla tutustua siihen. Samana iltana soitin ja lauloin hengellisessä tilaisuudessa vanhan laulun: “Ristin tietä näin...”

Seuraavana päivänä menin hieromaan kauppoja ja kuulin, että omistaja haluaa siitä 1000 mk silloista rahaa. Tarjosin 800. Myyjä soitti omistajalle, joka antoi luvan myydä sen sillä summalla.

Soittimessa ei ollut laukkuja. Tein sellaisen ja vähän suuremmankin, jotta laulukirjoja yms. materiaalia sopi mukaan. Musisointi alkoi ja “kitarakuoro” syntyi. Jumala antoi rukousvastauksen, joka näkyi ja kuului.

Muutkin innostuvat

Kun sittemmin sairaalakäynneillä ja muissa tilanteissa lauloin ja säestin lauluani sointukanteleeksi nimeämälläni instrumentilla, joku aina ihmetteli ja kyseli voisiko hänkin sellaisen saada. Mikään musiikkiliike ei kuitenkaan lämmennyt asialle, eikä nähnyt

Myynnissä on yksi vanhempi **OmniChord**, (kuva vas.).
Soitin on hyvässä kunnossa ja hyvin vähän käytetty.
Sopiva säästyssoittimeksi.
Tiedustele: 014-633 334,
Paavo Lievonen.

mitään hoitoa sellaisessa bisneksessä. Niin otin soittimestani valokuvia ja lähetin kyselyn Japanin Suzukille.

Yhdeksän päivän jälkeen tuli vastaus, että olin löytänyt historiallisen vekottimen. Esitteet kertoivat aivan uudesta tekniikasta. Hinta oli tuolloin n. 1200 mk. Tilasin 20 kpl. Tullirullanssi oli mutkikas. Joku välitysliike oli aina tunkemassa väliin ja viemässä extraa paketin siirrosta yms. Suzuki myös ilmoitti, että suuri tehdas ei toimita jatkossa soittimia kuin alkuperäispakkauksissa eli kuuden kappaleen laatikoissa. Siis 6, 12, 18 tai 24 kpl. Mutta menekki oli melkoinen vaikka tieto kulkikin vain puskaradion välityksellä. Nyt olen välittänyt niitä jo 160 kpl jopa monille muusikoillekin. Myös tuonti helpottui

muuten niin arveluttavan EU:n myötä. Soittimet tulevat nyt Englannin dealerilta. Valitettavasti he ottavat osuutensa hinnasta, mutta nyt paketti tuodaan suoraan kotiovelle ilman mutkikkaita järjestelyjä.

Ongelmana on kuitenkin se, että tällainen "maahantuoja" ei saa soittimia muutoin kuin etukäteen maksamalla. Siksi joudun odottamaan täytätä 6 soittimen satsia ja jo eläkkeellä olevana joudun jopa tilaajilta pyytämään maksua etukäteen. Edellisessä toimituksessa soittimen hinnaksi tuli 1850 mk. Maailman talouden muutosten vuoksi pienehköt hinnanmuutokset ovat mahdollisia.

Mahdollisuus kenelle tahansa

Kuka tahansa pystyy soittamaan sointukannelta, nykyistä QChordia.

Hieman sormityötä hipaisulevyllä - yksikin sormi riittää. Toisen käden sormella painetaan sointu (akordi) "sisään" ja se on siinä. Hipaisutekniikka sähköisillä "kielillä", jotka soivat neljässä oktaavissa. QChordilla voi soittaa 84 eri soitua eli kaikki tarpeellinen. Soittimessa on myös 109 GM-ääneksi kutsuttua säestysääntä. Nyt on mahdollista soittaa melodiaa, jota esim vuoden 84 mallissa OM-36 ei vielä ollut. Myös sävelkorkeutta voi säätää. Silti soitin on aina vireessä ilmalla kuin ilmalla.

Sointukannel on helppo ja kevyt kantaa ja toimii verkkojännitteellä tai paristoilla. Mukana on kestävä kantolaukku, ohjekirja (englanniksi) ja itsetoiminen näyteäänitys (demo). Lisävarusteena soittimeen saa ohjelmakortin, jossa on valinnan mukaan

erilaisia musiikkityylejä. Niissä soitin soi kuin sinfoniaorkesteri konsanaan — automaattisesti. Midi- ja vahvistinpistoke kuuluvat mukaan vakiona. Jos hallitset tietokoneen käytön, saavutat musiikin teossa aivan uuden ulottuvuuden.

Nyt siis vaatimattomillakin taidoilla voidaan asian hyväksi tehdä jotain. Soittimesta kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä Juurikasvu kustannukseen tai suoraan Kalevi Rulloon. Ehkäpä näin saamme syntymään joitakin 6 kpl:een tilauksia.

Kalevi Rullo
Tervarinnantie 9
66440 Tervajoki
Puh. 06-4785 900

Suzukin QChord.
Uusin malli.

Aito ja epäaito evankeliumi

Puheessa kahdesta evankeliumista ei ole kysymys saman sanoman viivahde-eroista, vaan kahdesta eri sanomasta. Toinen on evankeliumi, toinen taas ei ole evankeliumia, vaikka se siksi tekeytyy; esiintyy jopa joskus täytenä evankeliumina. Kukaan ei ole kiinnittänyt tähän huomiota niin kuin apostoli Paavali. Yksi hänen kovan elämänsä päätehtävistä oli taistella evankeliumin puolesta ja paljastaa toisenlainen evankeliumi. Tämän taistelun vaikeutena on, että toisenlainen evankeliumi puhuttelee voimakkaasti lihallista ihmistä, koska se lupaa antaa enemmän.

Molemmat evankeliumit käyttävät osittain samaa sanastoa, Raamatun sanoja. Tämä tekee paljastamisen entistä vaikeammaksi.

Miten voimme erottaa aidon näennäisestä?

Minun ymmärtääkseni se riippuu siitä, onko meillä korvat kuulla. Kuvaataanko Kristus jatkuvasti silmiemme eteen ristiinnaulittuna? Heti kun julistuksen *painopiste* siirretään johonkin muuhun, joudumme vaaraan tulla harhaanjohdetuiksi. Kun Kristus on mielemme piirretty ristiinnaulittuna, kor-

vamme avautuu kuulemaan. Tällöin korvamme kuulee, että on hirmuista langeta elävän Jumalan käsiin. Kuulemme, että Jumala on kuluttava tuli, joka suuntautuu pyhässä ja kuluttavassa viivahassa syntisiin, siis minuun. Voin kuulla tätä niin, että pelkään Jumalaa ja vapisen hänen edessään. Voin kuulla sen niin, että kaikki kevytmielisyys joutuu sisimmässäni pannaan, samoin jokainen kevyt suhtautuminen Jumalaan, jokainen toverillinen tunne suhteessa Pyhään. Voin kuulla tämän niin, että käyn varovaiseksi suurten sanojen suhteen. Tässä avautuu korvani Paimenen äänelle, josta kuuluu kaikki Hänen armonsa ja laupeutensa, joka on niin ylenpalttista, ettei se koskaan muodostu itsestäänselvyydeksi.

Voin kuulla ristin sanan, niin että Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämeeni ja nöyryyttää minut hänen hyvytensä alle. Voin erottaa helisevän vasken ja kilisevän kulkusen äänen.

Kun pidämme ristiinnaulitun ja ylösnousseen Kristuksen silmiemme edessä, varjellumme kaidalla tiellä emmekä lankea puoleen emmekä toiseen. Toinen rotko on toinen Jeesus, toisine henkineen ja toisenlaisine evankeliumeineen. Toinen rotko on penseys. Älkäämme kuvitelko, että

toinen rotko on vähemmän vaarallinen kuin toinen.

Mihin olemme menossa? Joko meitä ympäröivät ne viettelykset, jotka ovat ensimmäisiä merkkejä Herramme paluusta? Olen viime vuosikymmenien aikana paljon tutkinut tätä asiaa, laajimmin galatalaiskirjeen ja korinttolaiskirjeiden kommentaareissani. Näissä kirjeissä Paavali intohimoisesti taistelee evankeliumin puolesta toisenlaista evankeliumia vastaan. Olen tullut siihen tulokseen, että on yhä vaikeampaa säilyä kaidalla tiellä.

Olen ihmetellen nähnyt sellaisten kristittyjen tempautuneen mukaan, joiden luulin olleen immuuneja tuota toista henkeä vastaan. Tämä johtaa minut joihinkin lopputoteamuksiin. Toivon, että jokainen ymmärtäisi, etten ole näitä puhumassa tuomitsevasa mielessä, vaan pyrkimykseni on auttaa. Näin tahtoisin tehdä myös seuraavia rivejä kirjoittaessani.

Aito ihminen — todellinen persoonallisuus

Mikä Henki on? Miten Henki leimaa sitä ihmistä, jossa hän asuu? Kuunnelkaamme siinä suhteessa kahden tärkeää sanaa. Ensimmäinen on Jumalan vastaus Moosekselle tämän kysyessä Jumalan nimeä: “Minä olen se, joka minä olen (2. Moos. 3:14). Jumalan nimi on MINÄ OLEN. Mitä se meille sanoo? Se kertoo, että Jumala on persoonallisuus, persoona! Juma-

la on Jumala, Jumala on persoona, Jumala ei ole joku toinen, Jumala on se, joka hän on! Toinen sana on Jeesuksen lause samarialaiselle naiselle: “Jumala on Henki” (Joh. 4:24).

Jumala on persoonallisuus. Siitä opimme että henki on persoonallisuus. Ihmisessä, jossa Pyhä Henki asuu ja vaikuttaa, tulee jumalakuva esiin persoonallisuuden muodossa, joka toisaalta on täysin oma itsensä, ei kenenkään toisen kaltainen, mutta jolla toisaalta on täysi yhteys kaikkiin toisiin, joissa Jumalan henki asuu ja jotka hän tekee persoonallisuuksiksi. Siksi Paavali voi sanoa: “Jumalan armosta minä olen se, mikä olen” (1. Kor. 15:10). Paavali oli täynnä Jumalan Henkeä, joka on persoona ja luo persoonallisuutta.

Tämä henki teki Paavalista persoonallisuuden, joka ei ollut kenenkään toisen kaltainen, mutta saattoi kuitenkin palvella kaikkia. Minusta tuntuu, että toinen henki tekee aivan päinvastaista. Se ei luo persoonallisuuksia, vaan tuhoaa ja vääristää persoonallisuudet. Minua murehduttaa kun näen, että täysikasvuiset ihmiset toisen hengen “inspiraation” alaisina käyttäytyvät epäkypsästi, toistavat mitäänsanomattomia laulun säkeitä loputtomiin ja muuttuvat persoonattomiksi. Eikö massapsykoosin merkki ole aina ollut, että se tallaa ilman kunnioitusta alleen persoonallisuudet ja muuttaa ihmiset olennoiksi, jotka sanovat samaa, käyttäytyvät samoin,

kuin henki olisi virtaa tai sähköä tai jotain muuta persoonatonta, joka vain on laukaistava jotta kaikkialla tapahtuisi samalla tavalla. Tämä on minun silmissäni ja korvissani hengetöntä ja tyhjää. En ymmärrä, että Jeesuksen nimi ja Pyhän Hengen voima otetaan katteeksi sellaiselle, ja minusta on suorastaan röyhkeää nimittää tätä "täydelliseksi evankeliumiksi".

Ja päinvastoin: miten puhdasta ja virkistävää on olla sellaisen pienen ihmisen kanssa, jossa Jumalan Henki asuu ja vallitsee. Silloin kohtaa Jumala-ihmisen, todellisen persoonallisuuden, joka yleensä ei ole suuri persoonallisuus kuten Paavali. Mutta se ei ole ratkaisevaa. Silloin kohtaa Kristuksen ihmisessä, kokee Jumalakuvan aidossa persoonallisuudessa, joka itse siitä tietämättä tai siihen keskittymättä on se mikä on, ja siksi hänellä on jotain persoonallista annettavaa, joko sanoin tai ilman sanoja. Sellainen yhteys ei koskaan muodostu tyhjäksi tai hengettömäksi, jonka jälkeen tuntisi itsensä uupuneeksi ja tyhjäksi, vaan saa kokea tämän yhteyden antoisuuden, rakentavuuden, aitouden.

Kysymys persoonallisuudesta, aitoudesta on kuten kaikki muutkin suoranaista seurausta siitä, että pitää silmiensä edessä Kristuksen ristiinnaulittuna. Hänen edessään kukaan ei voi pöyhkeillä. Hänen edessään kestää vain totuudellinen ja aito. Hänen edessään on sitä mitä on, armahdettu syntinen, eikä silloin johdu mieleen teh-

dä muihin vaikutusta tai jäljitellä muita. Kysymys persoonallisuudesta on toisin sanoen kysymys siitä, kuuntelemmeko evankeliumia vai toisenlaista evankeliumia!

Mihin olemme menossa?

Toisenlainen evankeliumi, jossa on toisenlainen Jeesus ja hengetön henki ja jota olen yrittänyt kuvata, on voittanut alaa lähes kaikkialla kristikunnassa (1983!). Sillä on suuri määrä kannattajia katolilaisten ja eri suuntaisten protestanttien keskuudessa ja se yhdistää heitä niin kuin ei mikään koskaan ennen ole heitä yhdistänyt.

Keitä me sitten olemme, että me ylipäänsä uskallamme asettaa kysymysmerkin jonkin näin mahtavan voiman kohdalle, joka voi esittää näin valtavia tuloksia? Mitä tähän verrattavissa olevaa me voimme tuoda esiin? Näin voidaan hyvin ajatella, ja itsekin esitän itselleni tämän kysymyksen aika ajoin.

Meitä varoitetaan tuomitsemasta, emmekä tahdo torjua sitä varoituksen sanaa. Mitä olen kirjoittanut, sitä en ole kohdistanut kehenkään yksityiseen kristittyyn, sillä tiedän, että Jumalalla on valittunsa kaikkialla, enkä uskalla kehtää tuomita vain sen vuoksi, että hän on mukana väärissä yhteyksissä.

Tarkoituksenani on ollut osoittaa eri virtauksia hengellisessä maailmassa, pyrkiä osoittamaan mihin ne johtavat, jotta monet voisivat herätä ja

liittyä yhteen näkemään Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna. Kukaan ei nimittäin ole ilman muuta immuuni viettelykselle.

Jos minun pitäisi osoittaa valokeilalla joitakin ihmisiä, kohdistaisin huomioni niihin johtajiin sekä kotimaassa että ulkomailla, jotka pommitavat herkkäuskoisia, kokemattomia ja helposti johdateltavissa olevia Jumalan lapsia sellaisella julistuksella, joka jättää väliin sanan Jeesuksesta Kristuksesta ja hänet ristiinnaulittuna tai työntävät sen taka-alalle sillä seurauksella, että viettelykset pääsevät vaikuttamaan.

Olemmeko viettelysten ajassa, josta Herramme puhui ja onko se merkki siitä, että aika on lähellä? Olen tästä vakuuttunut. Mitä nyt näemme ympärillämme, tulee salakavalasti lisääntymään hämmästyttävällä nopeudella ja leviämään ympäri maailmaa ja nielemään miljoonia ihmisiä piiriinsä.

Päätelen sen lisääntyvän, koska tämä hengellisyys on sensaatiomaisista. Sen on pakko lisääntyä. Vauhdin on kiihdyttävä, sillä sensaatioiden on voidakseen pyydystää ihmisiä, oltava yhä enemmän sensaatiomaisia, yhä ihmeellisempiä, muutoin "ilmapallosa loppuu kaasu".

Me näemme myös, että kaikkialla on toinen toistaan mahtavampia kokemuksia, niin että väitetään niiden olevan jo suurempia kuin apostolien aikana! Siksi tasaisen, tavallisen kristityn on yhä vaikeampaa näitä virtauksia vastus-

taa, sillä hänhän saa kuulla vastustavansa Henkeä ja kannattajat viittaavat kaikkiin "suuriin" tapahtumiin.

Tapahtuuko sitten "suuria" tekoja? Kyllä, toinen Jeesus ja toinen henki pystyvät myös vaikuttamaan "suuria" tekoja. Mihin olemme menossa? Keskittykäämme Jeesukseen Kristukseen, ja häneen ristiinnaulittuna ja rukoilkaamme hiljaisuudessa häneltä korvaa kuulla, mitä Henki seurakunnille sanoo. Silloin kuulemme henkilökohtaisella tavalla: "Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi."

Kirjoitus on lyhenneltyä lainausta Poul Madsenin kirjoituksesta, joka on julkaistu Mod Målet -lehdessä n:o 1/1983. Suomessa se on julkaistu Sanansaattajat ry:n toimesta vihkosessa "Mihin olemme menossa v. 1983."

SIELUN VOIMA

Meidän tulee ymmärtää, mitä sielun voima on ja mitä sielun mahti voi tehdä. Sallikaa minun sanoa, että ennen Herran paluuta tämänkaltaiset ilmiöt lisääntyvät ehkä enemmän kuin satakertaiseksi. Sielun voimaa käyttäen saatana tulee suorittamaan monia ihmeteltäviä taidonnäytteitä eksyttääkseen Jumalan valitut.

Me olemme nyt (1933!) siirtymässä lähemmäksi suuren luopumuksen aikaa.

Watchman Nee, "Sielun piilevä voima", Päivä Oy 1982.

Uskonto vai Evankeliumi?

Tuskin mikään muu ilmaisu toisesta uskovasta on niin täynnä syvää halveksuntaa kuin se, että hänen sanotaan olevan fariseus tai uskonnollinen.

On kuitenkin syytä perehtyä tarkemmin näihin käsitteisiin, ennen jyrkkiä johtopäätöksiä. Se, mikä nykyisin luokitellaan farisealaisuudeksi tai uskonnollisuudeksi, saattaakin olla kristillisyyttä sen alkuperäisessä merkityksessä ja päinvastoin se, mitä pidetään kristillisyytenä, voikin olla itse asiassa farisealaisuutta tai uskonnollisuutta.

”Kristillisyyteen” on vaivihkaa tullut mukaan itsestäänselvyyksiä, jotka lähemmässä tarkastelussa osoittautuvat itse asian vastakohdiksi. Tämä kehitys johtunee opettajien ja kriitikkojen puutteesta. Nythän ”hengellinen” tarjonta pitäisi ottaa vain vastaan — ei suinkaan tutkia, vaikka evankeliumin asia onkin saamassa ”kyytipojakseen” yhä oudompia toimintatapoja.

Onneksi muutamilla Herran palvelijoilla erityisesti menneinä aikoina on ollut näkökykyä ja tietoa, jonka he ovat tallentaneet hyödyksemme. Kyseiset ajatukset löytyvät pääosin vanhemmasta kirjallisuudesta, joka tämänkin kirjan lähdeaineistona on ollut korvaamaton.

Kirja käsittelee uskonnon suhdetta evankeliumiin ja se on hyvin epätavallinen kannanotto nykyisessä ajassamme. Elämmehän aikakautta, jolloin ”kaikkien kukkien tulisi antaa kukkia”. Mitään varsinaisesti uutta kirjasta ei ole löydettävissä, mutta siitä huolimatta sen sanoma saattaa olla jollekin yllätyksellinen, jopa ärsyttävä.

Kirjan koko on 133 x 190 mm,
108 sivua, sidosasu lanka/liimasidos,

Hinta 10 euroa + postikulut.

TILAUKSET:

 Juurikasvu
KUSTANNUS

Mankolantie 16 a, 40200 Jyväskylä,
puh. (014) 633 334 (24 tuntia/vrk).

Seuraavia kirjoja edelleen saatavana:

”Pauhatkoonpa elon meri” (P. Lievonen):
Uskovia on vuosikaudet opetettu täyteen yksimielisyyteen sillä seurauksella, että tervekin arvostelu on hylätty ja siten erilaiset harhat on nielty sellaisenaan. Kirjassa käsitellään viime vuosina seurakunnissa tapahtuneita asioita. Niiden tunnistaminen auttaa torjumaan jo ennakolta uusia uhkatekijöitä (h. 5 euroa).

”Uudistusten ansat (P. Lievonen):
Tieto, oikea epäily ja ajoissa tehdyt johtopäätökset estävät meitä lähtemästä kaikenlaisten virvatulien ja harhojen perään ja siten joutumasta vihollisen virittämiin ansoihin (h. 3 euroa).

”...ja Taivas myös” (P. Lievonen):
Kristinuskon perusasioiden ymmärtäminen on taivaan matkalaiselle välttämätöntä. Tässä kirjasessa puhutaan avoimesti niistä sudenkuopista, joihin taivaan matkalainen on vaarassa joutua. Pienestä koosta huolimatta kirjasessa on suuri sanoma (h. 3 euroa).

”Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle” (Päivi Clay):
”Hengellisiksi” terapeuteiksi muuttuneet saarnaajat saavat kuulijansa käyttäytymään enemmän tai vähemmän hullunkurisesti yrittäessään kitkeä heistä ”ruma ankanpoikanen” -syndroomaa. Tämän kirjasen tarkoituksena on saada uskovat vapautumaan hyvän tai huonon itsetunnon tyranniasta ja epäterveestä itseensä-tuijottamisesta siihen vapauteen, joka on ainoastaan Kristuksessa (h. 2,50 euroa).

”Uusi viini juovuttaa” (Juhani Aitomaa):
Ns. uskarismaattisuus on tuttu ilmiö seurakunnissa jo kaikkialla maailmassa. Liikkeen johtajat väittävät saavansa ”uutta ilmestystietoa” Jumalalta ja kannattajat pitävät heitä Jumalan valittuina. Siksi

heidän opetustensa arvostelemista pidetään miltei Pyhän Hengen pilkkana. Johtajien luksuselämä ja heihin kohdistuva palvontaa muistuttava kunnioitus, sekä oudot opetukset ja ilmiöt ovat aiheellisesti synnyttäneet myös kritiikkiä liikettä kohtaan. Kirja tarkastelee liikkeen historiaa, taustoja, yhteyksiä ja outoja opetuksia. Kirjan kirjoittamista on edeltänyt laaja tutkimustyö. Monine lähdeviitteineen kirja on ajatuksia herättävää luettavaa (h. 15 euroa).

”Kulissien takana” (Yves Brault):
Kirja on hätkähdyttävä. Se kertoo Braultin perheen kokemuksista ja koettelemuksista maailmankuulujen karismaattisten julistajien ja ns. uskollaparantajien parissa. Se kertoo myös, kuinka hyväuskoista kristittyä perhettä käytettiin häikäilemättä hyväksi, petettiin ja lopulta hylättiin. Kovien kokemustensa motivoimana Yves Brault alkoi tutkia aluksi aitoina pitämiään ilmiöitä ja löysi selvän yhteyden jo 1700-luvulla löydetyn ”mesmerismin” ja nykyisen ”uskollaparantamisen” välillä. Monet tunnetut julistajat ovat käyttäneet samaa – vanhaa ja tunnettua tekniikkaa – joko tieteen tai tietämättään. Kertomus paljastaa näiden julistajien motiivin. Se on raha ja vaikutusvalta ihmisiin. Lisäksi varsin monien kohdalla asiaan liittyy vilpillisyys ja välinpitämättömyys.

Yves Brault tunnustaa aidon jumalallisen parantumisen, joka kuitenkin on täysin muuta, kuin näiden ”parantajien” uskottelu. Hän haluaa omistaa kirjansa kaikille, jotka ovat joutuneet väärin julistajien, parantajien tai profeettojen pettämiksi ja tahtoo rohkaista jokaista uskovaa itse tutkimaan ja tuntemaan paremmin Raamattunsa superjulistajien ”sisäisen ilmoituksen” sijasta. Kirjan kirjoittaminen on vaatinut itsensä alttiiksi antamista, rohkeutta ja rakkautta totuuteen (h. 12 euroa).

Kts. tilausosoite ed. sivulta.

Ahkeran kirkkovieraan kokemus

Vanhan liiton temppeleissä oli monenlaisia kalustoa ja monenlaisia välineitä, mutta siellä ei ollut lainkaan tuolia. Tämä merkitsi, että sovitustyö oli jatkuvasti keskeneräinen. Lepoon ei siis ollut mahdollisuutta ja siksi sanotaan: “Pappit seisovat päivä päivältä...” Mutta koska Kristus ei ollut enää tulevan hyvän varjo, vaan täyttymys, persoonaa, joka sai tuon varjon aikaan, niin hän, iäisyydessä edeltä nähty Jumalan Karitsa, “uhrattuaan yhden ainoan uhrin syntien edestä, on ainiaaksi istuutunut Jumalan oikealle puolelle” (Hebr. 10:11,12). Ylimmäinen pappimme saattoi ainiaaksi istuutua, koska hänen tehtäväkseen uskotu täydellinen sovitus- ja lunastustyö oli suoritettu.

Olin vuosia sitten pitämässä kokous-sarjaa eräässä suomalaisessa seurakunnassa Yhdysvalloissa. Päivän aihe oli “Kristus, Jumalan palvelija”. Käsittelemme profeetta Jesajan sanoja “Katso, minun palvelijani, joka on taidolla asiansa ajava”. Kuvasin Jeesuksen tehtävää Jumalan palvelijana, jonka oli määrä sovittaa ihminen Jumalan kanssa. Viittasin psalmiin 40, jossa Kristus Daavidin välityksellä antamassaan profetiassa iloitsee tästä tulevasta tehtävästä: “Katso, minä tulen... kirjakkääröön on minusta kirjoitettu... tekemään sinun tahtosi, Jumala”.

Selitin Jeesuksen Jumalan palvelijana, suurena ylimmäisenä pappinamme, suorittamaa kertakaikkista tekoa. Sanoinkin, että hän nyt työn suoritettuaan on

ainiaaksi istuutunut, mikä merkitsee, että meidän vanhurskauttamisemme ja tuomitun asemasta vapautumisemme on iankaikkisesti taattu. Huomautin siinä innoissani, että eikö meidänkin, omien ponnistustemme täysin uuvuttamien ja epäonnistuneiden pitäisi jo nähdä, mitä hyväksemme on tehty. Sanoinkin, että kun kerran meidän puolestamme työhön lähetetty palvelija työn suoritettuaan jo istuu, niin eikö meidän “herrasväenkin” sovi istua!

Silloin nousi kesken puhettani eräs yli kahdeksankymmenvuotias Manditāti, vanha eläkkeellä oleva sairaanhoitaja, löi kätensä yhteen ja melkein huusi: “Kirkkautta! Kirkkautta!” Minun oli keskeytettävä saarnani, ja hän kertoi kuinka oli joskus nuoruudessaan tullut uskoon Suomessa evankelisten parissa. Hän sanoi tullessaan uskoon sillä tavoin, että tajusi juuri tämän Vapahtajan valmiin teon merkityksen. Mutta hän jatkoi: “Olen ollut täällä Amerikassa yli viisikymmentä vuotta ja ahkerasti olen kirkkoissa käynyt, mutta kun olen sinne mennyt lohdutusta ja rohkaisua saamaan, niin alituisesti vain on syntistä kuormitettu kuin juhtaa: on kerätty uutta kuormaa ja tekemistä. Nyt kuulin sen vanhan evankeliumin, josta kerran nuoruudessaani pääsin osalliseksi ja siksi en voi olla hiljaa!”.

William Uotinen, “*Sinäkin olet perillinen*”, Karas-Sana 1974